

2. december – Tretji dan devetdnevnic k Brezmadežni

Besedila za meditacijo med devetdnevno pripravo na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Predlagane teme: modri odkrijejo krotkost; Herodova jeza; dežela krotkih.

»BLAGOR KROTKIM, kajti deželo bodo podedovali« (Mt 5,5). Modri so doživeli uresničenje tega blagra v Betlehemu, mnogo let pred dnem, ko je o blagih govoril Kristus. Verjetno so bili ob prihodu v betlehemsko votlino presenečeni nad

okoliščinami, ki so obdajale tistega, ki naj bi ga počastili. Morda so si predstavljali, da bodo srečali vélike vladarje tistega časa, ki so si neučakano želeli spoznati dolgo pričakovanega odrešenika. Namesto tega pa so zagledali dete, položeno v jasli ob njegovih starših. Le nekaj pastirjev je prišlo tja, da bi darovali tisto malo, kar so imeli. To je bilo Mesijevo *dvorno spremstvo*.

Modri so v svoji deželi vsaj za nekaj časa zapustili marsikaj, da bi prehodili pot, ki jih je vodila do Kristusa: udobje, zemeljske dobrine, osebne načrte ... Zdaj se zavedajo, da če želijo odkriti Otroka-Kralja, potem morajo opustiti še nekaj veliko globljega: svoje razumevanje tega, kako se uresničuje moč in kraljevanje. Iskali so nekoga mogočnega, našli pa so majhno, nemočno Dete. Razumejo, da se ta kralj v jasliah ne uveljavlja s silo, ampak s krotkostjo. Ne gospoduje,

temveč vzame nase krhkost človeške narave, da bi nas pritegnil k sebi.

»Nasilni ne podedujejo dežele, ta na koncu pripade krotkim: njim je dana velika obljuba, in tako moramo biti mi prepričani v božjo obljubo, da je krotkost močnejša od nasilja.«^[1] Ta prizor ob jasliah je verjetno spremenil mišljenje, ki je prevladovalo v življenju tistih modrih mož. Kdo ve, ali so od takrat naprej svojo kraljevsko službo vršili drugače na podlagi tega, kar so videli v Betlehemu. Morda so bili tudi navdušeni nad držo Device Marije. »Če si kdo zasluži biti pomemben, potem bi morala to biti ona,« so nemara sklenili. Namesto pomembnosti pa so zrlí materino domačnost do sina. Ona je ravno zaradi svoje krotkosti z vero sprejela božjo obljubo ter se pustila preoblikovati Bogu. Na tretji dan devetdnevnic v čast njenemu brezmadežnemu spočetju jo lahko

prosimo, naj nam pri Bogu izprosi
prav to krotko in ponižno držo.

KO JE HEROD izvedel, da modri
iščejo judovskega kralja, »se je
vznemiril in ves Jeruzalem z
njim« (Mt 2,3). Zbal se je, da bi tisti,
ki so ga ti skrivnostni ljudje iskali,
postal tekmeč zanj in za njegove
potomce. Nevarnost za njegovo
kraljestvo je bila velika, zato je
sklenil, da ta otrok ne sme več živeti.
Tako je pod pretvezo, da ga želi
počastiti, prosil modre, naj mu, takoj
ko to izvejo, povedo, kje se nahaja.
Ko pa je spoznal, da so se vrnili po
drugi poti, »se je zelo razjezil [...] in
dal v Betlehemu in v vsej njegovi
okolici pomoriti vse dečke« (Mt 2,16).

Herod se poleg strahu pred izgubo
moči prepusti jezi. Verjame, da bo s
silo obdržal svoje kraljestvo. In

čeprav bi se to dejanje lahko zdelo kot odraz njegove zemeljske premoči, je v resnici izgubil nekaj veliko pomembnejšega: mir, zaupanje svojega ljudstva. »Trenutek jeze lahko uniči marsikaj; s tem izgubimo nadzor in ne cenimo več tistega, kar je resnično pomembno; lahko se tudi nepopravljivo uniči odnos z bratom. Zaradi jeze mnogi bratje in sestre ne govorijo več med seboj, se oddaljijo drug od drugega. To je nasprotje krotkosti. Krotkost združuje, jeza ločuje.«^[2]

Krotkost motri težave v njihovem pravem kontekstu in nam pomaga, da ne pričakujemo, da se bodo ljudje ali okoliščine vedno prilagajali našim pričakovanjem. Krotkost ne želi prevladati nad drugimi, ampak olajšati pot tega srca k Bogu. Če nas torej v nekem trenutku nekaj pri drugem človeku moti, nam ta krepost pomaga dati prednost odnosu, saj vemo, da je edinost pomembnejša od

razlik. To pa ne pomeni, da krotkost vodi v ravnodušnost, to je k brezbržnemu odnosu do tega, kar se dogaja okoli nas. Včasih bo njena značilna poteza, kot je dejal sveti Jožefmarija, upor: »Nočem protestirati proti vsemu, ne da bi ponudil pozitivno rešitev, nočem napolniti svojega življenja z neredom. Upiram se proti vsemu temu! Želim biti božji otrok, imeti odnos z Bogom, ravnati kot človek, ki ve, da ima večni cilj, in poleg tega živeti življenje tako, da kolikor morem, delam dobro, da razumem, opravičujem, odpuščam, sobivam ... to je moj upor!«^[3]

KO JE JOŽEF po angelu izvedel, da skušajo Jezusa umoriti, je »ponoči vzel dete in njegovo mater ter se umaknil v Egipt« (Mt 2,14). Ta situacija se zdi v nasprotju z

blagrom, ki ga je Gospod kasneje oznanjal o tistih, ki bodo podedovali deželo. Tokrat so bili krotki prisiljeni zapustiti svoj kraj, medtem ko se je Herodov bes razširil po vsem njegovem ozemlju. Na prvi pogled se zdi, da je zmagal močnejši, tisti, ki se hoče uveljaviti z nasiljem.

Toda blagor se ne nanaša toliko na fizični kraj, ampak na nekaj mnogo bolj dragocenega. »Krotek je tisti, ki *podeduje* najbolj vzvišeno deželo. Ni strahopetec, *lenuh*, ki bi si poiskal udobno moralo, da si ne bi povzročal težav. Daleč od tega! To je človek, ki je prejel dediščino in je ne želi zapraviti. Krotek človek ni popustljiv človek, ampak Kristusov učenec, ki se je naučil braniti neko povsem drugačno deželo. On brani svoj mir, brani svoj odnos z Bogom, brani svoje darove.«^[4] Kot pravi psalmist: »Gospod, ti si delež moje dediščine in moja čaša, ti imaš v rokah mojo usodo. Merilne vrvi so padle zame na

prijetnem kraju, zares, moja dediščina mi ugaja» (Ps 16,5-6). To je *ozemlje*, ki ga bo na koncu dobil v posest krotki človek: Bog sam.

Devica Marija je znala v tistem nevarnem trenutku ohraniti mirnost, ker je zaupala v Gospoda. Seveda je občutila utrujenost in negotovost, vendar je te težave sprejela vedro, ne da bi izgubila mir; vedela je, da nič ne more uiti božjemu načrtu. Jezus je zagotovo bil priča tej krotkosti svoje matere v mnogih običajnih okoliščinah. Ko kasneje reče, da je »krotak in v srcu ponižen«, si zato lahko predstavljamo, da se je tega deloma naučil od Marije. To je bilo tisto, kar je pritegnilo »pogled Presvete Trojice na njegovo Mater in našo Mater«.^[5]

[1] Benedikt XVI., Srečanje z duhovniki, 23. 2. 2012.

[2] Frančišek, Avdienza, 19. 2. 2020.

[3] Sv. Jožefmarija, Srečanje z mladimi v Peruju, 13. 7. 1974.

[4] Frančišek, Avdienza, 19. 2. 2020.

[5] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 726.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/meditation/2-december-tretji-dan-
devetdnevnice-k-brezmadezni/](https://opusdei.org/sl-si/meditation/2-december-tretji-dan-devetdnevnice-k-brezmadezni/) (19. Feb.
2026)